Är ADHD verkligen en allvarlig sjukdom i hjärnans frontallob?

Det som kallas ADHD är enligt barnpsykiatrins allra största auktoritet en allvarlig sjukdom i hjärnans frontallob. Att barn ofta vill sluta med den narkotika (”ADHD-medicin”) de fått beror inte på skadeverkningar, utan på att de har bristande förstånd.

Av Janne Larsson 16 oktober 2025

Världens mest kända barnpsykiatriker Joseph Biederman: ”I prove in my research that ADHD is a very serious disease that is localized in the brain, that genes are responsible.” Alltså: *”…* ADHD är en mycket allvarlig sjukdom lokaliserad i hjärnan, där generna är ansvariga” (1).

Och varför är det viktigt? Jo, av det enkla skälet att det HÄR är vad ”den underliggande sjukdomen” ADHD anses vara i den psykiatriska diagnostikens värld. Vi kan läsa mängder av artiklar i media om ”symtomen”, men får sällan höra vad den *obevisade* sjukdomen tänks vara. Och Biederman är den barnpsykiatriker som gett det tyngsta ”vetenskapliga stödet” till den katastrofala situationen, och till att 96 000 svenska barn (-17 år) förra året fick psykiatriska droger av amfetamintyp.

Vi måste få undra om de ”influerare” som i TV dansar ut från psykiatriska mottagningar, glada över sin nya ADHD-diagnos, fått veta att de har en allvarlig sjukdom i hjärnans frontallob? Eller om de som i media framställs som så lyckliga över att ha fått en ”förklaring” (diagnosen ADHD), fått veta att de eller deras barn lider av en allvarlig, livslång störning i hjärnan? Och än mer undrande blir vi över att den psykiatriska diagnostiken utvecklats till den grad att diagnosföretag numera kan konstatera denna underliggande skada i hjärnan via ett digitalt möte.

Nej, vi kan vara säkra på att ADHD-diagnosen, för dem som får den, inte presenteras som en allvarlig störning i hjärnans frontallob. Istället framställs den, för att göra den likt en verklig sjukdom som diabetes, som en ”obalans i signalsubstanser” som rättas till med ”ADHD-medicin”.

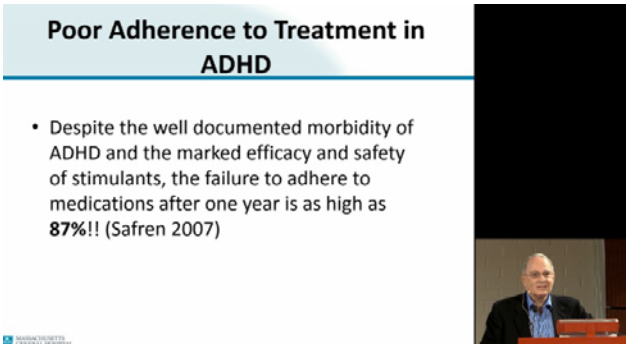
Eller helt enkelt med det påstått förklarande: ”du har ADHD”. Ett namn. Där det här citatet fångar det mesta av spelet:

> ”Det har alltid funnits en stark tendens att tro att allt som erhållit ett namn måste vara ett ting eller ett väsen med en oberoende existens. Och även om inget verkligt väsen som svarar mot

namnet har hittats har man inte för den skull antagit att inget fanns, utan tänkt sig att det var något alldeles särskilt svårfattligt och mystiskt.” (John Stuart Mill)

Det finns inga krympta hjärnor hos dem som får en ADHD-diagnos, det finns inga bevisade ”kemiska obalanser” som kan rättfärdiga utskrivning av amfetamin. Det finns ett medicinskt klingande namn och det finns en låtsad vetenskaplig auktoritet hos de psykiatriker som delar ut beteckningen. Det är allt.

Den underdåniga publiken vid Gillbergcentrum i Göteborg, där Biederman 2015 presenterade data om att det som kallas ADHD, fick alltså veta att tillståndet berodde på krympta hjärnor och frontallobsstörningar. De fick också veta varför barnen ofta vill sluta med sin ”ADHD-medicin” efter ett tag.

I Biedermans värld var skälet förstås inte att barnen på goda grunder ogillade effekterna och skadeverkningarna av narkotikan (”ADHD-medicinen”), utan barnens bristande förstånd. Med Biedermans ord: ”ADHD is a frontal lobe disorder. One of the consequences of a frontal lobe disorder is that you have very little insight … So the fact that a child or adolescent in his or her infinite wisdom decide to stop the treatment … is absence of insight not absence of illness.” Alltså: “ADHD är en frontallobsstörning. En av konsekvenserna av en frontallobsstörning är att man har mycket liten förståelse … Så det faktum att barnet eller den unge i sin oändliga visdom bestämmer sig för att avsluta behandlingen … är en frånvaro av förståelse inte en frånvaro av sjukdom.”

Den som i stället läst verklig, oberoende forskning om hur *barnen själva* ser på ”medicineringen” vet att de oftast starkt ogillar, för att inte säga hatar, de narkotiska preparaten. (2, 3, 4) Vilket också egentligen framkom (bild ovan) när Biederman beskriver *det största problemet* han har med ADHD-drogerna (Ritalin, Concerta, Elvanse): *Barnen vill sluta med pillren!* Så många som 80-90 % vill sluta med ”medicinen” inom ett år berättar Biederman (försök få det att gå ihop, den som kan, med de kända påståendena från ledande psykiatriker om att preparaten fungerar *så* bra för runt 70 % av alla som tar dem).

Det är så *uppenbart* från forskning där man frågar barnen, där man tar ett *barnperspektiv*, att barnen vill sluta med pillren för att dessa saknar positiva effekter och ger många otrevliga skadeverkningar. Men barnpsykiatrins ledande företrädare skuldbelägger barnen och fritar pillren. Det är barnens *sjukdom* som gör att de inte fattar *hur otroligt bra medicinen* (Ritalin, Concerta, Elvanse) *är för dem*. Det är barnens sjukdom – deras brist på förstånd – som gör att *”följsamheten”* är så dålig.

Även om Biedermans bisarra jämförelser med verkliga sjukdomar, som cancer och diabetes, är obehagliga nog, så slår hans propaganda för narkotika till barn alla rekord. Det

är svårt att tänka sig mer förnedrande uttalanden om de barn som fått diagnosen ADHD än dem som Biederman levererade i föredraget.

Det är dags för Sverige att leva upp till kraven i barnkonventionen och att sluta följa de barnfientliga råden från psykiatrins hädangångne* gudfader. Det är dags för regeringen ta sitt ansvar och se till att barnens bästa sätts i första rummet, i enlighet med FN:s barnrättskommittés rekommendationer. Det är dags att sätta stopp för den katastrofala utskrivningen av amfetaminpreparat till barn.

(*Biederman avled 2023)

1. Special Nest, Biederman: "We must take ADHD seriously", 1 december 2015.

2. Olsvold, A, *Når «ADHD» kommer inn døren. En psykososial undersøkelse av barns, mødres og fedres forståelse og opplevelse av ADHDdiagnose og medisinering,* 2012, PhD-avhandling i psykologi ved Det samfunnsvitenskapelige fakultet, Universitetet i Oslo.

3. Olsvold, A, «Jeg er som vanlig» – Barns fortellinger om ADHD, Tidsskrift for Norsk psykologforening, 2014
https://www.psykologtidsskriftet.no/asset/article/2014/09/-Jeg-er-som-vanlig-Barns-fortellinger-om-ADHD/-Jeg-er-som-vanlig-Barns-fortellinger-om-ADHD.pdf
https://www.psykologtidsskriftet.no/asset/article/2015/10/Barnas-egne-fortellinger-om-ADHD/Barnas-egne-fortellinger-om-ADHD.pdf

4. Breggin, P. R. (2014), The Rights of Children and Parents In Regard to Children Receiving Psychiatric Diagnoses and Drugs. Children & Society, 28: 231–241. doi: 10.1111/chso.12049
http://psychrights.org/Research/Digest/ChildrenYouth/RightsOf%20ChildrenAndParentsBreggin2014.pdf